

[Ib Christensen.]

alene af tekniske grunde, med det begrænsede antal sendekanaler, vi har her i landet. Man kunne diskutere, om man skulle have et alternativt radio og tv, men det burde i så fald være en betingelse, at hverken pengemagt eller dagspressen får magten over et sådant alternativt tv. At pengemagten, at kapitalmagten ikke skal have magten derved, siger sig selv, da det ikke som i USA f. eks. skal være dem, der har kapital, der bestemmer over meningsdannelsen. At dagspressen heller ikke bør have eneretten, kan man slutte deraf, at det ville svare til, at man lod olieselskaberne få monopol på at levere atomkraft. Derfor bliver den rigtige løsning nok, at vi sikrer en selvstændig Danmarks radio, en selvstændig Danmarks radio, der heller ikke skal have sin licens og sine indtægter og sit budget godkendt af finansudvalget, der jo øver en indirekte økonomisk — og dermed på længere sigt medvirker til også på dette område at øve en politisk — kontrol med Danmarks radio. Altså en Danmarks radio, der er politisk uafhængig af de politiske instanser, som det er en af Danmarks radios fornemste opgaver at holde et vågent og et kritisk øje med. For det forargelige er jo, at de folketingspolitikere, der skal kritiseres, som offentligheden skal føre kontrol med, og som ikke mindst Danmarks radio på offentlighedens vegne skal føre kontrol med og overvåge på en upartisk måde, de sidder i radorådet og dirigerer. De sidder og bestemmer programpolitikken, de sidder og bestemmer ansættelsespolitikken, de sidder og bestemmer, hvem der skal forfremmes, og hvem der ikke skal forfremmes. Dette er er det forargelige.

Hvordan kan man da sikre sig mod dette? Ja, kristeligt folkepartis repræsentant var inde på noget med forbrugerrepræsentanter. Med al respekt for Kristelig Lytterforenings 120.000 medlemmer, så kan det nu ikke være sagen. Nej, sagen må være, at vi må have et radoråd, der er direkte valgt af forbrugerne, hvad enten de er medlemmer af en lytterforening eller ikke. Med andre ord, at licensbetalerne direkte vælger Danmarks radios ledelse, og at man altså slipper for denne sammenblanding af lovgivende magt, til dels udøvende magt og informationsmagt, som det nuværende system repræsenterer, og som jo bliver forværret, hvis den

lov træder i kraft, som skulle træde i kraft den 1. april.

Derfor kommer, at vi må have fuldstændig offentlighed omkring programpolitikken; radorådets møder må være fuldstændig offentlige, og vi må have offentlighed også omkring ansættelsespolitikken og forfremmelsespolitikken. Inden for forsvaret har man et særligt system, hvorefter der sker en tilfældig til en slags objektiv vurdering, og noget lignende kunne man eventuelt tænke sig for at undgå politisk protektion i ansættelsespolitikken inden for Danmarks radio.

Det drejer sig også om at sikre alsidigheden. Det drejer sig om at sikre alsidigheden kulturelt og politisk, og en af de ting, der rent fysisk kommer i vejen, er selve tidsbegrænsningen. Det må unægtelig være vanskeligt f. eks. for tv-avisen, når den har 6 minutter til rådighed, fyldestgørende at dække en hel dags forhandlinger i dette ting, hvor måske 3, 4 eller 5 betydningsfulde lovforslag har været til førstebehandling, og hvor 10-11 ordførere og måske en del såkaldte menige medlemmer har haft ordet. Man kan levende sætte sig ind i problematikken.

Det, jeg derfor kunne tænke mig, var, at man udvidede sendetiden, den politiske orientering, også i erkendelse af den tillidskløft, der eksisterer mellem dette ting og store dele af befolkningen. I BBC har man et program, man kalder Parliament Today, hvor man giver en grundig orientering om, hvad der er sket i det britiske parlament den samme dag. Noget lignende kunne man tænke sig her. Det behøver ikke at ligge på de bedste udsendelsestidspunkter, det må gerne være sent; bare det bliver således, at de, der interesserer sig for politik — og dem er der trods alt flere og flere af — kan få en grundig orientering og ikke denne lapidarske orientering, som den nuværende begrænsede sendetid ofte gør til det eneste mulige.

En anden ting, som jeg gerne vil foreslå, er, at man ligesom i Holland giver regelmæssig sendetid til de politiske partier. Ligesom de politiske partier får adgang til i pressen at levere deres politik på den måde, de ønsker det, nemlig gennem selvstændigt skrevne artikler og kommentarer, lige så vel bør det være således, at de regelmæssigt — også uden for valgkampens tid og folkeaf-